

Phần 24

Chương 70

Chuyện sau đó, Thâm Thâm một chút ấn tượng cũng không có. Đợi cô mơ mơ màng màng mở mắt ra lần nữa, cũng đã không còn ở đây, có thể loáng thoáng thấy có người công cô đi.

Giọng nói người công cô đi có chút hờn dỗi: “Loại người không có tên đồ như cô, cũng khó trách anh ta không nhớ cô.”

“Tôi không có tiền đồ, tôi muốn gặp anh ta!”

Tướng Lệnh Thần không biết cô đã tỉnh, đột nhiên nghe cô mở miệng, sợ hết hồn, Thâm Thâm có thể cảm thấy thân thể của hắn bỗng dưng cứng đờ.

Nhưng Tướng Lệnh Thần khôi phục rất nhanh, rống lớn với người con gái trên lưng: “Cô

rất muốn gặp anh ta đúng không? Được! Hiện tại lão tử có thể dẫn cô đến đền cảnh sát để gặp anh ta!”

cô bị hù dọa rồi, đột nhiên liền chui vào hõm vai hắn, hoàn toàn không lên tiếng nữa.

Tướng Lệnh Thần rút cuộc hài lòng, dùng sức công cô, sợ cô trong lúc ngủ mơ còn khản trương ôm sát cổ của cô.

Tướng Lệnh Thần héch mày, nụ cười không tự chủ liền nhếch lên, mặc dù là biết rõ cô không nghe được, còn ăn ở hai lòng nói: “Nặng chết đi, ngoại trừ tôi ra còn có ai có thể công cô đi như vậy chứ?”

Cô gái trên lưng hắn nửa chữ cũng không nghe vào, mà xe đi theo Tướng Lệnh Thần cũng chậm lại, tài xế nhất thời khản trương lên, vừa cầm tốc độ xe giữ vững, vừa hạ cửa sổ xe xuống vội vã cuống cuống hỏi Tướng Lệnh Thần: “Thiếu gia, đặt cô ấy lên xe đi, vì sao phải công cô ấy?”

Nụ cười trên môi Tướng Lệnh Thần vụt mất, ánh mắt liền quét qua tài xế, hiển nhiên bất mãn tài xế quấy rầy nhã hứng của anh. Tốt bụng lại bị xem làm lòng lang dạ thú, tài xế không thể làm gì khác hơn là ngoan ngoãn lùi về, mắt xem mũi, mũi xem tâm, không chen vào nữa.

Giữ sớm.

Đêm khuya mưa xuống giống như đem bầu trời rửa sạch, trong không khí tràn ngập hơi nước cùng mùi thơm ngát của thảm thực vật, nhân viên đồn cảnh sát cũng bắt đầu lục tục đi làm. Nhậm Tư Đồ nghiêng đầu ngủ thiếp đi trên ghế dài, mà Tôn Dao tựa vào trên đùi Nhậm Tư Đồ, ngủ không hay biết gì.

Tiểu Từ thì cả đêm cũng không nhắm mắt, một mực bồi hồi trên hành lang, thỉnh thoảng lại liếc mắt nhìn cửa phòng làm việc đóng chặt, gian phòng này là phòng làm việc nối thẳng phòng thẩm vấn, nhưng đến nay vẫn không thấy có người từ bên trong đi ra.

Chẳng biết lúc nào, trong phòng làm việc rốt cuộc truyền đến động tĩnh, tiểu Từ lập tức nghênh đón, thoáng đem cửa phòng làm việc đẩy ra một khe hở, xuất hiện trước nhất là mấy quan thẩm vấn mệt mỏi, sau đó mới nhìn thấy bóng dáng của Thời Chung.

Thời Chung từ trong phòng thẩm vấn ra ngoài, tiếp theo một đường đi ra phòng làm việc, bước chân coi như nhẹ nhàng, nhưng mặt giấu cũng không giấu được ý lạnh. Hiện nhiên quá trình tra hỏi rất không vui vẻ.

Luật sư của Thời Chung cũng ra khỏi phòng cùng với anh.

Đợi một đêm, cuối cùng anh cũng đi ra, tiểu Từ dùng sức lau mồ hôi trên trán. Ánh mắt Thời Chung xẹt qua tiểu Từ, nhìn về phía sau lưng tiểu Từ.

Tiểu Từ theo ánh mắt Thời Chung quay đầu lại, giờ mới hiểu được vì sao Thời Chung ánh mắt đột nhiên trở nên nhu hòa, bởi vì anh đánh nhìn Nhậm Tư Đồ trên ghế dài, tư thế ngủ không thể nào thoải mái.

Thời Chung nói mấy câu với luật sư: “Tôi đưa cô ấy về trước, chúng ta liên lạc sau.”

Luật sư gật đầu một cái, tạm biệt ra về.

Sau đó, Thời Chung thả nhẹ bước chân đi về phía ghế dài. Tiểu Từ thấy thế, đang muốn đánh thức Nhậm Tư Đồ và Tôn Dao, nhưng Thời Chung lại ra dấu im lặng với tiểu Từ, ý bảo tiểu Từ chớ quấy rầy hai cô.

Thời Chung lặng yên không một tiếng động ngồi vào bên cạnh Nhậm Tư Đồ. Thuận tay để đầu cô, tựa vào vai anh, Nhậm Tư Đồ theo bản năng nghiêng đầu, cứ như vậy tựa đầu vào vai.

Nhậm Tư Đồ cũng không ngủ được sâu, dĩ nhiên là cô bị đánh thức rồi, bốn mắt nhìn nhau, ánh mắt Nhậm Tư Đồ nhất thời còn là không tập trung, từ từ mới nhìn rõ trước mặt là ai.

Thấy Thời Chung cô như trút được gánh nặng trong lòng. Tình yêu đẹp nhất cũng chẳng qua như vậy, bất kỳ sóng to gió lớn cô cũng có thể cười nhạt, cũng có thể bình tĩnh lại.

Nhậm Tư Đồ không nhịn được thở phào một cái: “Cuối cùng anh...”

Thời Chung cho cô một cái ôm áy náy: “Bà xã, thật xin lỗi.”

Nhậm Tư Đồ ngẩng đầu lên: “Có cái gì tốt mà thật xin lỗi, thật ra thì em vẫn muốn làm một buổi hôn lễ đơn giản, kết hôn là chuyện cá nhân, là anh nhất định tổ chức lớn. Hiện tại vừa đúng ý của em, chờ anh xử lý xong chuyện này, em với anh hai người, thật đơn giản du lịch kết hôn cũng tốt vô cùng, phải không?”

Thời Chung không nói chuyện nữa, liền ngửa đầu hôn cô.

Trong yên lặng, bên tai hai người vang lên giọng nói buồn ngủ...

“Chán ngán hơn về nhà chán ngán đi được chứ? Tôi còn nằm nơi này nhìn!”

Nhậm Tư Đồ nghe được cả kinh, lập tức cúi đầu nhìn – Tôn Dao vốn nằm trên bấp đùi cô, chẳng biết lúc nào đã mở mắt. Tôn Dao nằm cái góc độ này, nên đã đem từng cử động của Nhậm Tư Đồ cùng Thời Chung thấy rõ ràng.

Mặc dù vẻ mặt Thời Chung không hề biến hóa, nhưng lặng yên không một tiếng động buông cái tay đang ôm Nhậm Tư Đồ ra.

Lúc này Tôn Dao mới thông thả ung dung ngồi dậy, nói: “Chú rể mới, mau về nhà thôi. Bà xã của anh đã chuẩn bị xong mười cái phản giặt rồi đấy.”

Lúc này Tôn Dao mới thông thả ung dung ngồi dậy, nói: “Tân lang quan, mau về nhà thôi. Bà xã của anh đã chuẩn bị xong mười cái phản giặt rồi đấy.”

Ôn tồn trong nháy mắt bị cắt đứt, Thời Chung lại cười, hình như cảm giác hết sức căng thẳng cả đêm của mình đã được cô giải tỏa: “Hôn lễ làm hỏng, thật sự anh phải quỳ.”

Nói xong kéo Nhậm Tư Đồ đi.

Cũng đang lúc này, điện thoại di động tiểu Từ trong túi vang lên.

Mọi người lại phải dừng bước. Bởi vì này tiếng chuông, Nhậm Tư Đồ cùng Thời Chung đều rất quen thuộc.

Là tiếng chuông công việc của Thời Chung, điện thoại của Thời Chung cũng do tiểu Từ giữ.

Tiểu Từ lập tức nghe, nhưng nghe không tới một câu, liền có chút lúng túng ngẩng đầu nhìn về Thời Chung. Gương mặt muốn nói mà thôi.

Thời Chung: “Nói.”

Lúc này Tiểu Từ mới lên tiếng: “Là...điện thoại của Tưởng Minh Đức.”

Thời Chung suy nghĩ một chút, ý bảo tiểu Từ đưa di động đưa tới. Tiểu Từ chỉ có thể làm theo.

Điện thoại di động cứ như vậy đến Thời Chung trong tay.

Thời Chung cũng không mở miệng, Tưởng Minh Đức cảm thấy Thời Chung đang nghe điện thoại, giọng nói càn rỡ mà đặc chí: 'A Chung, cậu còn nhớ tôi đã từng nói với cậu câu gì hay không? 'Cậu hôm nay sử dụng những thủ đoạn này, đều do nhóm người chúng tôi năm đó chơi còn dư lại, dùng phương pháp của tôi

đôi phó tôi? Thật thiếu suy nghĩ! Bây giờ cậu nên ném chút đau khổ. Hôn lễ của cậu tôi không tham dự rồi, dù sao thời gian tân hôn cũng rất tốt, cũng không hưởng thụ được mấy ngày....nên quý trọng thôi.”

Thời Chung không đợi hẳn nói xong, đã “Pằng” cúp điện thoại.

Chương 71

Giữa trưa, Thẩm Thấm say rượu tỉnh lại trong phòng xa lạ.

Ngôi nhà mang phong cách cổ xưa, dưới giường có tấm thảm thật dày, trên tủ đầu giường để bút máy, vẫn sáng thủy tinh Địa Đẳng, trong không khí tràn ngập hương thơm...đây cảm giác xa lạ.

Thẩm Thấm sùng sờ ngồi ở đầu giường một hồi lâu, đột nhiên cảnh tỉnh, vén chăn mền tra xét. Thấy quần áo mình vẫn còn nguyên như cũ, cô mới thở phào nhẹ nhõm.

Cô thả nhẹ bước chân xuống giường, trong phòng ngủ có hai cửa phòng, và lại cánh cửa khép chặt. Thẩm Thấm hoàn toàn không biết kia là gì, chỉ có thể tùy ý mở ra một cái, không ngờ phía sau cửa là thư phòng.

Trong thư phòng không có một bóng người, Thẩm Thấm lui khỏi thư phòng, đang định đóng cửa, lại nghe sau động tĩnh một tiếng truyền tới từ một cánh cửa khác, Thẩm Thấm phản xạ có điều kiện chột lách người trốn vào thư phòng, đóng cửa lại.

Trong khoảng thời gian ngắn, nhịp tim Thẩm Thấm như sấm, núp ở trong thư phòng lại không thể đi ra ngoài, chỉ có thể nhắm mắt nhìn vào thư phòng, bàn làm việc đặt ở chính giữa thư phòng, phía trên trừ máy vi tính còn để một khung hình.

Là hình của một thiếu niên, nhiều lắm là 14, 15 tuổi, nhưng mặt mày thiếu niên nhìn có chút quen mắt, Thẩm Thấm đang muốn cầm lên khung hình nhìn kỹ một chút, ngoài cửa đột nhiên truyền đến một giọng nữ trung niên: “Thẩm tiểu thư?”

Thẩm Thấm bị sợ đến tay run một cái, vội vàng đem khung hình trả về chỗ cũ, nhưng đụng phải trên bàn con chuột, Mà cô vừa đụng, màn ảnh máy vi tính hiện lên.

Trên màn ảnh hiện ra tin tức vừa ra lò: “Video bắt nha lại vén sóng gió, công ty S bị tình nghi hối lộ.”

Mặc dù đã làm mờ hình ảnh nhưng Thẩm Thấm vừa nhìn là đã nhận ra người đó là ai.

Thẩm Thấm đứng tại chỗ, không di động được chút nào, mắt nhìn thẳng vào tin tức, trong đầu một mảnh ảo não.

Cũng không biết qua bao lâu, cửa thư phòng bị người khác mở ra.

“Thắm tiêu thư, sao cô lại chạy tới nơi này?”

Bên tai truyền tới giọng nói của phụ nữ trung niên, lúc này Thắm Thắm mới phục hồi lại tinh thần, chỉ thấy một nữ giúp việc đứng ở cửa bên.

Bà đi về phía Thắm Thắm: “Trước khi đi Tưởng tiên sinh phân phó tôi, đến giờ liền kêu cô rời giường ăn điểm tâm, không ngờ cô đã tỉnh rồi.”

Tưởng tiên sinh? “Dì nói là...” Thắm Thắm khẩn trương cũng có chút cứng họng: “Tưởng Lệnh Thần?”

Thắm Thắm tựa như đi ra khỏi khách sạn cấp năm sao.

Chỉ là từ cửa tiệm rượu đi tới trước bồn hoa khách sạn, cô đã sức cùng lực kiệt, liền ngồi liệt bên bồn hoa trên thềm đá.

Sau lưng suối phun làm ướt quần của cô, cô cũng không để ý chút nào.

Điện thoại trong tay cũng bị cô cầm đến nóng lên rồi, cô chỉnh sửa ý nghĩ một chút, vội vàng tra số điện thoại của Thời Chung, nhưng đang muốn gọi, ngón tay lại chột dừng lại. Suy nghĩ một chút, chỉ có thể đổi lại gọi cho Tiểu Từ.

Chỉ có Tiểu Từ sẽ nói thật tình cho cô biết...

Đối với việc hôn lễ bị ngưng ngày hôm qua, Tiểu Từ chỉ nói ngắn gọn một chút tình hình, Thắm Thắm cũng đã không nhận được cắt đứt lời Tiểu Từ: “Anh ấy... sẽ ngồi tù sao?”

“A Chung căn bản không có hối lộ, rất rõ ràng là bị Tưởng gia cùng Phương Vi Vi liên thủ lừa gạt. Nhưng bây giờ vấn đề là, coi như đến lúc đó cảnh sát tra rõ A Chung trong sạch, nhưng truyền thông lại nói như vậy, khoảng thời gian ngắn bồn nước dơ cũng khó mà rửa sạch, đến lúc đó các cổ đông rồi rút rút tiền, ngân hàng lại không chịu cho vay, Trung Hâm nhất định sẽ phá sản. Chiêu này của Tưởng gia quá độc ác.”

Lúc Thắm Thắm về đến nhà đã là giữa trưa.

Đầu cô ta đau muốn nứt, đặt mông ngồi xuống dưới đất, trong tay vẫn còn cầm điện thoại di động.

Vốn chiếc điện thoại bị cô ta cầm đến nóng hổi, nhưng lại giống như trong lòng của cô ta bây giờ, từng chút từng chút nguội lạnh.

Đến khi cầm điện thoại lên lần nữa thì trong lòng cô ta cũng thàm ra quyết định.

Cô ta lật toàn bộ cuốn danh bạ, lúc này mới nhớ rằng mình chưa từng lưu số của Tưởng Lệnh Thần cô ta và Tưởng Lệnh Thần gần đây thường xuyên qua lại, tất cả đều là Tưởng Lệnh Thần chủ động tìm cô ta, cô ta lại chưa bao giờ liên lạc với anh ta. Tưởng Lệnh Thần từng đọc số điện thoại cho cô ta, nhưng cô ta khinh thường không thèm nhớ.

Hôm nay khi lật tung cuốn sổ danh bạ không tìm được ba chữ “Tưởng Lệnh Thần”, Thẩm Thấm dường như muốn khóc, đang lúc dầu sôi lửa bỏng thì chợt nhớ ra hình như Tưởng Lệnh Thần có từng cho cô danh thiếp, cô ta liền lục tung phòng tìm danh thiếp.

Cuối cùng cũng tìm được trong giỏ rác. Vội vàng bấm số điện thoại.

Đối phương rất nhanh đã nhận điện thoại, vừa nghe thấy giọng nói cáu kỉnh này, Thẩm Thấm có thể xác định mình không gọi nhầm số--

“Alo?”

“...” Thẩm Thấm không nhịn được nuốt nước miếng, miễn cưỡng lên tiếng: “Là tôi, Thẩm Thấm.”

Đoán chừng Tưởng Lệnh Thần vẫn còn ghi hận chuyện tối hôm qua của cô ta nên cố ý làm khó, nói hiện tại anh ta không muốn thấy cô.

Thẩm Thấm nhún nhường: “VẬY... hiện tại không muốn gặp, buổi tối chắc có thể.”

Dù sao hiện tại cũng là gần tối, cách buổi tối cũng không còn mấy giờ. Thẩm Thấm tự an ủi mình.

Tưởng Lệnh Thần lại

nói, buổi tối anh ta bận có hẹn với bạn bè, không có thời gian gặp cô. Nói xong cũng cúp điện thoại, Thẩm Thấm gọi tới cũng chỉ nghe được giọng nói được mã hóa “Người dùng hiện đang bận.”

Không liên lạc được với Tưởng Lệnh Thần, Thẩm Thấm mất cả đêm để tìm anh ta, cũng may nhờ vào chút ít kinh nghiệm khi còn làm tiếp thị bia mà đã tìm được Tưởng Lệnh Thần.

Đêm hôm đó Tưởng Lệnh Thần đã chạy ra trường đua.

Trường đua Cao Lượng có đèn chiếu sáng ở khắp nơi, lúc Thẩm Thấm đến thì đã nghe tiếng động cơ ở bên ngoài gầm nhẹ, phóng tầm mắt ra xa thì nhìn thấy có hai chiếc xe trên đường đua, một chiếc xác định là của Tưởng Lệnh Thần.

Lúc này hai chiếc xe đua đang chạy qua mặt cô, bụi đất bốc mù mịt, người phục vụ chạy tới đưa đồ uống cho cô, Thẩm Thấm liền kéo người phục vụ lại hỏi: “Bọn họ đua với nhau bao nhiêu vòng?”

Người phục vụ trực tiếp cho Thẩm Thấm một nét mặt “xin chớ nóng vội”: “Theo như cách họ nói, nếu như động cơ chưa nóng thì chưa thể kết thúc nhanh như vậy được.”

Thẩm Thấm liếc mắt nhìn đồng hồ đeo tay, thật muốn liều mạng mà xông vào đường đua, trực tiếp dùng thân thể ngăn cản xe của Tưởng Lệnh Thần lại. Bất ngờ một chiếc xe chạy vụt qua cô, làm cho cô ảo não mà bỏ ý định trong lòng đi.

Chờ cho đến khi cô muốn xù lông lên thì hai chiếc xe kia mới ngừng lại.

Tưởng Lệnh Thần bước xuống từ chiếc xe đỏ, lấy mũ bảo hiểm xuống, tùy ý vén tóc, so với Thẩm Thấm đang nóng nảy thì anh ta đang vô cùng thoải mái: “A. Em gái tiếp thị bia đến rồi.”

Thẩm Thấm đi nhanh về phía anh ta: “Tôi...”

Vừa mới nói một chữ liền bị Tưởng Lệnh Thần cắt ngang: “Tôi đi xem số liệu đã, có chuyện gì lát nữa hãy nói.”

Đã có việc cần nhờ vả người ta, Thẩm Thấm chỉ còn biết dè nén lửa nóng trong lòng xuống, tiếp tục chờ đợi.

Rót cuộc sau khi xem xong số liệu, Tưởng Lệnh Thần cũng đi tới trước mặt Thẩm Thấm.

“Tôi tới...”

Lúc này, Thẩm Thấm chỉ mới nói hai chữ liền bị Tưởng Lệnh Thần cắt ngang-nói đúng hơn là Tưởng Lệnh Thần không thèm nhìn cô, chỉ đi lướt qua, thẳng tới bên cạnh xe đua, đội mũ bảo hiểm lên, chui vào trong xe, tiếp tục đua vòng hai cùng bạn.

Thẩm Thấm cắn răng nghiên lợi nhìn bọn họ, lại nghĩ tới mục đích của mình ngày hôm nay, thật sự là không chờ được nữa. Nhìn thấy Tưởng Lệnh Thần còn nửa vòng nữa sẽ đi tới trước mặt mình, Thẩm Thấm không khỏi nắm chặt quả đấm, cắn chặt khớp răng, hít sâu một hơi, nhắm mắt trực tiếp chạy vào đường đua.

Bởi vì quá kinh sợ, cô không thể không nhắm nghiền hai mắt. Sau đó thì một tiếng thẳng xe cực kỳ chói tai vang lên. Trái tim Thẩm Thấm cũng vì vậy mà thót lên tới cổ họng.

Không bao lâu, bên tai Thẩm Thấm vang lên giọng nói giận dữ của Tưởng Lệnh Thần: “Cô muốn đâm đầu vào chỗ chết à.”

Thẩm Thấm cũng sợ quá mức, giọng nói giận dữ của Tưởng Lệnh Thần truyền vào bên tai làm cho hai chân cô mềm nhũn, ngồi phịch xuống mặt đất.

Tướng Lệnh Thần nhanh chóng xuống xe, kéo Thẩm Thấm ra khỏi đường đua.

Người phụ nữ này khẳng định là không biết anh ta đang tức giận cái gì, thật ra thì Tướng Lệnh Thần cũng không rõ tại sao bản thân mình lại tức giận như vậy, anh ta chỉ biết trong khoảnh khắc cô đột nhiên chạy tới trước đầu xe anh ta, trái tim anh ta sẽ hung hăng thắt chặt, liên tiếp kích thích thần kinh của anh ta: ngộ nhờ anh đã thương cô, ngộ nhờ...

Đối với người phụ nữ này anh ta có nhiều lo lắng không thể giải thích được, lúc này Tướng Lệnh Thần có biết bao nhiêu là giận dữ, đợi đến khi anh ta kéo cô một đường vào trong phòng nghỉ rồi chợt bỏ tay ra thì tay Thẩm Thấm cũng tê rần, trên cổ tay cũng xuất hiện một vết bầm tím.

Đối với người phụ nữ này anh ta có nhiều lo lắng không thể giải thích được, lúc này Tướng Lệnh Thần có biết bao nhiêu là giận dữ, đợi đến khi anh ta kéo cô một đường vào trong phòng nghỉ rồi chợt bỏ tay ra thì tay Thẩm Thấm cũng tê rần, trên cổ tay cũng xuất hiện một vết bầm tím.

“Cô có bệnh à? Đột nhiên lao ra làm gì?”

Thẩm Thấm không có lên tiếng, trong lòng cô cực kỳ ghét người đàn ông trước mặt này, nhưng nghĩ tới lúc này anh ta là người duy nhất có thể giúp được Thời Chung thì chỉ có thể khúm núm cầu xin anh ta.

“Thời Chung anh ấy... Bị người ta vu cáo là hối lộ.”

Chỉ một câu nói ngắn ngủi mà cô dường như đã cắn nát hàm răng.

Tướng Lệnh Thần sững sốt một chút, ngay sau đó chợt cười lạnh lùng khinh bỉ: “Này. Còn tưởng cô cả ngày uống rượu không quan tâm chuyện bên ngoài, thế nào hôm qua anh ta mới bị bắt, hôm nay cô đã biết?”

Người phụ nữ đáng chết này lại không lên tiếng, chỉ nhìn anh ta với ánh mắt đầy địch ý. Tướng Lệnh Thần tức giận cào tóc, nhưng lại nhất nhanh cười khinh thường: “Tôi cũng mới biết được tin này qua truyền thông, thứ nhất tôi không giúp được cô, thứ hai cũng không thể dỗ cô vui vẻ, cô tìm đến tôi làm gì?”

Tướng Lệnh Thần nói xong còn bước đến gần nâng cằm cô lên, cười hết sức cợt nhả.

Thẩm Thấm theo bản năng mà tránh né. Tướng Lệnh Thần lại càng bại hoại hơn, từng bước từng bước dồn cô đến góc tường.

Không biết người phụ nữ này đang suy nghĩ gì mà đột nhiên ngẩng đầu lên, nhìn thẳng về phía anh ta.

Bốn mắt nhìn nhau, gương mặt anh ta vẫn là vẻ không vui, Thẩm Thấm không nhịn được nuốt nước miếng.

Coi như một hi vọng mong manh nữa, cô cũng phải thử một chút: “Tôi biết các người chơi xấu anh ấy, bỏ qua cho anh ấy không được sao?”

Tướng Lệnh Thần chau mày.

Thật ra thì anh ta cũng ngoài ý muốn mà biết được chuyện tình của cô,

anh ta cũng cực kỳ thích bộ dạng chịu thua này của cô, làm cho anh ta cảm nhận được cảm giác chiến thắng, thoải mái đến mức anh ta không nhịn được mà cười một tiếng, nhàn nhã trả lời: “Không được.”

Thẩm Thấm đang muốn mở miệng nữa, Tướng Lệnh Thần đã đưa tay chặn môi cô lại: “Hai chúng ta cùng chờ đợi hấn ta thân bại danh liệt không được sao? hấn cũng đã cưới người phụ nữ khác, cô không cảm thấy ghen tức sao? Người phụ nữ kia yêu hấn, hấn cũng sẽ khinh thường không thèm nhìn cô một cái, cô không hận hấn sao?”

“Tôi...”

Tướng Lệnh Thần nói những lời làm cho Thẩm Thấm đau lòng, làm cho cô trong thời gian ngắn á khẩu không trả lời được. Tướng Lệnh Thần nhìn thấy thế giễu cợt liếc cô một cái, mạnh mẽ buông tay cô ra, không nói gì nữa, chỉ chừa lại cho cô một cái bóng lưng im lặng.

Tướng Lệnh Thần trở lại phòng khách sạn, cũng không biết bản thân mình rốt cuộc là vui vẻ hay là buồn bực, nhất thời liền uống quá nhiều, say đến mơ màng, chợt có tiếng chuông cửa, thật lâu sau, anh ta mới lảo đảo bước ra mở cửa.

Đứng bên ngoài cửa không phải ai khác chính là Thẩm Thấm.

Tướng Lệnh Thần qua lại với không ít phụ nữ, những người phụ nữ kia quần lấy anh ta không có gì ngoài chữ “Tiền”, nhưng hôm nay người phụ nữ này đứng trước mặt anh ta lại vì một người đàn ông khác, Tướng Lệnh Thần trước nay chưa từng cảm thấy thất bại như lúc này.

Lúc này, Tướng Lệnh Thần không có để mặc cô ở ngoài cửa.

Anh ta lặng lẽ ôm chai rượu trở về quầy rượu, cắm đầu cắm cổ tự rót rượu cho mình một ly. Thẩm Thấm lặng lẽ đi vào theo, giống như một con nai lạc mất phương hướng, đáng thương đứng nhìn anh ta, không nói được cái gì cả.

Tướng Lệnh Thần nhìn thấy bộ dạng dở sống dở chết của cô liền cảm thấy phiền: “Cô không cần phải bám lấy tôi...tôi sẽ không giúp cô đâu. Trừ việc đó ra, cô cứ nói các yêu cầu khác-ví dụ như, tiện tay giúp cô chỉnh Nhậm Tư Đồ một trận, giúp cô báo thù.”

Thẩm Thâm khó khăn điều chỉnh lại hô hấp, nghĩ ngợi một hồi, rồi lại im lặng. Đợi đến khi cô cất tiếng lần nữa thì giọng nói đã trở nên bình thản: “Tôi không cần anh giúp nữa, chỉ cần anh nói cho tôi biết sự thật, có phải anh cùng với Phương Vi Vi dàn cảnh hãm hại Thời Chung?”

Thái độ của Tướng Lệnh Thần hết sức lập lờ: “Phải thì sao? Không phải thì sao?”

Đôi tay Thẩm Thâm lặng lẽ bỏ vào túi, cầm chặt lấy điện thoại di động, cổ tay khấn trương mà run lên.

Cô đang lén ghi âm lại, mỗi một tế bào thần kinh của cô lúc này đều kêu gào, đang mong đợi anh ta nói ra sự thật.

Nhưng vào lúc này, đôi mắt Tướng Lệnh Thần đột nhiên trở nên dữ tợn dùng sức nắm lấy cổ tay cô trong nháy mắt đã đem điện thoại trong túi cô lấy ra.

Trên màn hình điện thoại đang mở chế độ ghi âm.

Trong nháy mắt Thẩm Thâm sợ đến nín thở.

Tướng Lệnh Thần cứ như vậy mà nhìn cô một hồi lâu, dường như nhìn thấu cả linh hồn cô, sau đó liền hất tay cô ra.

Sức anh ta vô cùng lớn, điện thoại Thẩm Thâm trực tiếp rơi trên sàn nhà. Cổ tay đau, Tướng Lệnh Thần cũng nhàn nhạt cười một tiếng: “Cô không có kiến thức về pháp luật sao? Ghi âm bây giờ đâu thể dùng làm chứng cứ.”

Tướng Lệnh Thần muốn đóng cửa lại.

Thẩm Thâm liều chết chống đỡ cửa. Nước mắt lưng tròng.

Nếu như cô làm vậy vì muốn lấy lòng trắc ẩn của Tướng Lệnh Thần thì cô đã làm được. Bàn tay Tướng Lệnh Thần nắm lấy ly rượu không tự chủ mà cứng lại, nhưng trong nháy mắt, lông mày Tướng Lệnh Thần nhíu lại, giơ tay lên quăng ly rượu xuống đất..

Ly rượu vỡ tan tành, trên mặt đất tràn đầy rượu cùng mảnh vụn thủy tinh.

“Nếu muốn cầu xin tôi...chỉ dùng miệng thì không đủ thành ý. Quý xuống cầu xin tôi đi, cho tôi xem cô có bao nhiêu thành ý không muốn hãm ta thân bại danh liệt.”

Thẩm Thâm nhìn anh ta rồi lại nhìn những mảnh vụn của ly rượu dưới đất, không do dự, thậm chí cũng không có tức giận mà thật sự quỳ xuống.

Tướng Lệnh Thần đang nóng giận, mắt nhìn thấy cô quỳ xuống, nhất thời liền tỉnh rượu, không đợi đầu gối của cô chạm vào mảnh thủy tinh đã vội vàng

đưa tay ra, đỡ lấy cô. Tưởng Lệnh Thần có thói quen đi chân không trong nhà, khi vội vàng đỡ cô dậy cũng không cảm giác được chân mình đang dẫm lên mảnh vỡ thủy tinh, lòng bàn chân đau nhưng anh ta cũng không có để ý tới, chỉ không ngừng trừng mắt nhìn cô: “Con mẹ nó, cô có đầu óc hay không? Họ Chung đó đối với cô quan trọng như vậy sao? Vì hấn, tôi bảo cô nhảy lầu cô cũng sẽ nhảy?”

Cô gạt đầu, lực đầu rất nhẹ nhưng lại vô cùng trịnh trọng.

“Cái gì tôi cũng đồng ý, chỉ cần là vì anh ấy.”

Tưởng Lệnh Thần trừng mắt nhìn cô, dường như không có cách nào nhìn thấy bóng mình trong mắt cô.

Tưởng Lệnh Thần không nhìn được mà nguyên rủa một câu: “Con mẹ nó.”

Tiếng nói của anh ta vừa dứt, Thẩm Thấm đã hoàn toàn sững sờ, bởi vì anh ta lập tức nâng mặt cô lên, hôn xuống giống như dã thú.

Khi nào mới kết thúc, Thẩm Thấm không rõ ràng lắm.

Vì sao Tưởng Lệnh Thần hôn cô, cô không biết, cũng không muốn biết, nhưng cô biết tại sao mình lại không phản kháng không những không phản kháng mà còn cực kỳ phối hợp.

Cô cứ như vậy ngủ thiếp đi trên chiếc giường xa lạ, sau đó tỉnh lại, nhưng đúng ra là bị anh ta hành hạ đến ngất đi, không biết bao lâu sau lại bị anh ta vỗ vai đánh thức.

Vào giờ phút này, trong phòng ngủ hết

sức mờ ảo, nhưng Thẩm Thấm nhớ, khi anh ta làm được một nửa đã ôm cô đi tới cửa mở tất cả đèn trong phòng ngủ lên, cố ý để cô thấy rõ người đang ở trên thân thể cô là ai.

Nhưng khi tắt cả đèn trong phòng đã tắt, Thẩm Thấm vẫn có thể nhận ra đối phương người đang ngồi bên giường vỗ vai cô là Tưởng Lệnh Thần.

Chắc hẳn khi cô đang ngủ, Tưởng Lệnh Thần đã rời khỏi nhà, bởi vì trên người anh ta là quần áo chỉnh tề chứ không còn là áo choàng tắm nữa.

Trong phòng chỉ có duy nhất một tia sáng chiếu xuyên vào từ rèm cửa, Thẩm Thấm không thấy rõ nét mặt của Tưởng Lệnh Thần, chỉ thấy anh ta nhét một cốc nước ào tay cô.

Ánh sáng trong mắt Tưởng Lệnh Thần lóe lên, nhưng không thể phân biệt được bất kỳ cảm xúc gì, ánh mắt này còn khiến cô mê man hơn cả ánh mắt yêu

thương anh ta dành cho cô. Cho đến khi Tướng Lệnh Thần nói: “Uống thuốc đi.”

Nói xong liền đưa hai viên thuốc đến bên miệng cô.

Có lẽ là thuốc tránh thai, Thẩm Thấm uống thuốc, sau đó nằm xuống giường tiếp tục ngủ.

Tướng Lệnh Thần nhìn cô một lát, đột nhiên cảm thấy phiền não, liền đứng dậy đi thẳng ra cửa.

Anh ta ra khỏi phòng ngủ, phòng khách, hành lang, thang máy, cuối cùng, khi đến chỗ cửa xoay của khách sạn thì dừng lại.

Tất cả đáng vẻ hào nhoáng mà anh ta cố ý giả bộ phút chốc chẳng còn gì nữa, anh ta khập khiễng đi đến bậc tam cấp bên cạnh, cởi giày, cực kỳ nhếch nhác ngồi một chỗ.

Lúc đó anh ta làm quá kịch liệt, làm cô bị thương, thật ra anh ta có thể nhờ nhân viên khách sạn đi mua thuốc, nhưng Tướng Lệnh Thần không hiểu sao đầu óc mình lúc đó lại loạn lên, không chút suy nghĩ thay quần áo, chạy ra ngoài mua thuốc tiêu viêm và thuốc cầm máu cho cô gái này.

Chỉ vậy mà thôi, Tướng Lệnh Thần vẫn chưa đến mức quen hết tất cả - - nhất là việc cô vẫn chưa phân rõ quan hệ với Thời Chung.

Lại nghĩ đến chuyện Thẩm Thấm tới tìm anh ta chỉ vì muốn anh ta để cho Thời Chung một con đường sống, Tướng Lệnh Thần liền buồn bực đến mức muốn đâm một phát vào mồm mình phát triển thế nào mà cuối cùng lại phát triển thành lên giường?

Thật ra anh ta đã tưởng rằng cô gái này sẽ đẩy mình ra, cho mình một cái tát nhưng cô...cô không làm vậy...Tướng Lệnh Thần nghĩ thế nào cũng không rõ.

Đang tranh chấp cùng cô thì lòng bàn chân của anh ta bị chính những mảnh vỡ ly rượu anh ta vừa làm vỡ đâm trúng, tựa như tự mình làm ác thì không được sống tốt vậy, vì nhẫn nại sẽ khiến người ta khó thể chống lại sự đau khổ, càng khiến người ta khó có thể chống lại sự phiền muộn, Tướng Lệnh Thần chống đầu, nhắm mắt lại, cố gắng để đầu óc mình được tỉnh táo, nhưng ngay lúc này, trong đầu anh ta lại dần hiện ra bộ dáng của một người.

Một cô gái tên là Thẩm Thấm...

Tướng Lệnh Thần cuống quýt mở mắt ra. Chẳng lẽ tiềm thức đang muốn nhắc nhở anh rằng, anh ta sẽ thua trong tay cô gái này? Tướng đại thiếu gia có thể không khủng hoảng không?

Chương 72

Gần đây, cuộc sống của Thời Chung chỉ có thể dùng bốn chữ để hình dung sứt đầu mẻ trán.

Bị kiện tụng đê đầu không nói, vừa gây dựng sự nghiệp nên những ngày đi cầu xin người khác cũng bắt đầu. Mỗi ngày vừa mở mắt ra, thứ đầu tiên nghĩ tới chính là tiền...Tiền...Tiền.

Nếu trong vòng một tháng không tìm được một nguồn vốn lớn, hạng mục sẽ gặp phải khó khăn, tất cả những thứ trong đó sẽ mất trắng.

Nhậm Tư Đồ cũng không tốt hơn bao nhiêu.

Bởi vì bị say tàu, Mạc Nhất Minh không dám bước lên thuyền cưới của hai người, sau khi Nhậm Tư Đồ đi làm mấy ngày, không biết Mạc Nhất Minh nghe được tin đồn ở đâu, lúc nghỉ trưa liền thân thân bí bí chặn Nhậm Tư Đồ lại: “Nghe nói em định ly hôn?”

Cô nhú mày, rất không vui nói: “Ai nói với anh thế?”

“Không phải buổi trưa em mới ăn hai bữa đã thôi rồi à? Chị Tôn nói là Tiểu Tiên nói rằng, em không chịu nổi, muốn ly hôn. Thật ra thì bọn anh cũng có thể hiểu, ngay hôm kết hôn Thời Chung đã bị bắt, bây giờ có rất nhiều tin tức về cậu ta, nếu người khác làm vợ cậu ta thì áp lực cũng sẽ rất lớn.”

Nhậm Tư Đồ im lặng, Mạc Nhất Minh lại khuyên: “Anh cũng có thể coi như mà người chứng kiến em và Thời Chung đi từng bước một đến bây giờ, nếu hai người cứ tách ra như vậy thì rất đáng tiếc. Thật ra thì dựng nghiệp từ hai bàn tay trắng như Thời Chung, chẳng mấy ai trong sạch cả, có lúc mắt nhắm mắt mở sẽ tốt hơn, hưởng chi em và cậu ta cung đăng ký rồi. Ly hôn cũng không phải dễ dàng...”

Nhậm Tư Đồ cắt ngang anh ta: “Mấy tin đồn bậy bạ này anh cũng tin? Em không muốn ly hôn.”

Mạc Nhất Minh im lặng ba giây, thấy đáy mắt cô chân thành tha thiết mới thở phào nhẹ nhõm, nhưng này giọng điệu mới vừa thả lỏng xong lại căng thẳng: “Vậy ngộ nhờ cậu ta ngồi tù thật, em sẽ làm như thế nào?”

“Anh ấy sẽ không ngồi tù.” Nhậm Tư Đồ chắc chắn, “Dù có ngồi tù, em cũng sẽ chờ anh ấy.” Anh ấy chờ em nhiều năm như thế, em chờ anh ấy mấy năm thì có sao...

Mặc dù như vậy nhưng những chuyện phiền muộn vẫn cứ đến từng cái một, tinh viển không thôi.

Cô đã gọi điện thoại cho thư ký Tôn, biết được Thời Chung ở bên ngoài bận bịu cả ngày chưa ăn cơm, lúc tan làm còn phải về công ty họp, cũng mất mười mấy phút, Nhậm Tư Đồ định mua đồ ăn đến Trung Hâm, nhưng không ngờ dưới lầu công ty lại chật kín phóng viên.

Bởi vì quan chức thân phận đặc biệt, chỉ cần đưa tin một chút là dễ dàng chạm đến điểm mẫn cảm, nữ minh tinh và thương nhân thì càng dễ xuống tay, tin tình cảm dù sao cũng không ngại bịa thêm một số chuyện, cũng chính vì

điểm này, các ký giả tận dụng mọi lúc bám lấy Thời Chung, đây đã là lần thứ tư Nhậm Tư Đồ thấy phóng viên đầy dưới sảnh công ty rồi.

Cũng may mắn là hôm nay không có kí giả thần thông quảng đại nào biết cô chính là “cô dâu xui xẻo” dưới ngòi bút của bọn họ, nhưng Nhậm Tư Đồ vẫn theo bản năng tránh ánh mắt của phóng viên đi vào toà nhà đồ sộ.

Nhưng vào lúc này, không biết một kí giả nào lớn giọng hét: “Anh ta đến rồi!” Vừa đi vào cửa chính Trung Hâm, cả đám kí giả đã chen qua người Nhậm Tư Đồ khiến cô sợ đến run lên, ngăn người tại chỗ.

Sau đó, chỉ thấy mấy kí giả như điên lướt qua cô, chen chúc chạy đi. Lúc này Nhậm Tư Đồ mới nhìn theo hướng kí giả chạy qua, chỉ thấy Thời Chung cùng một nhóm người vội vã đi tới cổng.

Bỗng chốc cả đại sảnh trở nên hỗn loạn không chịu nổi Trường hợp trong khoảng thời gian ngắn trở nên hỗn loạn không chịu nổi. Trong khoảng thời gian này, vì bị phóng viên chặn cửa, Thời Chung đã mời rất nhiều bảo vệ, cả bảo vệ công ty cũng ra tay nhưng vẫn không ngăn cản được bọn kí giả đang phát rồ vì trang đầu.

“Thời tiên sinh, ngài tiết lộ một chút về tiến triển của vụ kiện đi?”

“Hôm qua chúng tôi đã đến quảng trường Trung Hâm, phát hiện chỗ đó đã đình công, có phải bởi vì dính líu tới vụ án không?”

Mấy kí giả hỏi tới không ngừng nhưng

Nhậm Tư Đồ vẫn không nghe thấy Thời Chung nói chuyện, toàn bộ hành trình chỉ có thư kí Tôn nói một câu: “Xin lỗi, không thể trả lời.”

Nhưng các ký giả vẫn chưa từ bỏ ý định, vây cả cửa chính đến nước chảy không lọt. Nhậm Tư Đồ nhìn thế thì cực kỳ sốt ruột, lại biết nếu mình xông lên giúp sẽ chỉ càng rối, chỉ có thể trơ mắt đứng im một chỗ, nhưng cuối cùng vẫn bị quần vào trong đó.

Thời Chung và nhóm người muốn mạnh mẽ tiến vào tòa nhà, các kí giả liên tục về phía sau chỉ vì muốn chụp được một tấm ảnh về anh thật đẹp, Nhậm Tư Đồ tránh không được, cứ như vậy bị đẩy lùi về phía sau, thân thể nghiêng một cái, liền bị máy ảnh phía trước đập trúng trán. Cô bị đau kêu lên một tiếng, bỗng dung ngã ngối trên mặt đất, thức ăn trong hộp đựng cũng theo đó rơi xuống.

Nhưng các ký giả sao có thể để ý đến cô? Tiêu điểm tất cả đều đặt trên người Thời Chung rồi.

Đúng lúc này, Thời Chung vẫn im lặng không nói đột nhiên mở miệng: “Tránh ra!”

Nhậm Tư Đồ cách mấy bức tường người nghe thấy giọng nói của Thời Chung không khỏi khản trương, các ký giả như mấy con chó đánh hơi được mùi tanh, tấn công càng mãnh liệt.

“Quan hệ giữa anh và Phương Vi Vi rất tốt phải không? Năm ngoái khi anh đến hội diễn xướng cùng Phương Vi Vi, cô ta còn nói hai người chỉ là bạn bè mà thôi, chẳng lẽ bạn bè thì có thể hầu hạ anh ngủ sao?”

Trả lời người phóng viên này là “Phanh” một tiếng, âm thanh của quả đấm. Người bị đòn nhất thời phát ra một tiếng đau đớn.

Nhậm Tu Đồ hoàn toàn không thấy được là ai đánh ai, nhưng sau khi tiếng kêu đau khiến da đầu người ta tê rần qua đi, tất cả mọi người đều yên tĩnh lại.

Thời Chung cứ như vậy xuyên qua mọi người, đi tới trước mặt cô.

Anh ngồi xổm xuống, lo âu nhìn cô nhất là cái trán, trong giọng nói có vài phần trách cứ: “Em chạy tới đây làm gì?”

Nhậm Tu Đồ chỉ hộp đựng thức ăn đã rơi xuống đất.

Thời Chung không nói gì lắc đầu một cái, kéo tay cô, bước nhanh tới thang máy.

Các kí giả bị một cú đấm hù dọa lúc này mới phản ứng được, muốn chen đuối lên đuối theo nhưng đã trễ, bị vệ sĩ và bảo vệ hợp lực ngăn lại, chỉ có thể trợ mắt nhìn Thời Chung rời đi.

Không tới mười phút, cảnh Thời Chung đánh người đã bị phát tán trên web, Nhậm Tu Đồ mới biết vừa rồi ở dưới lầu đã xảy ra những gì.

Trước ống kính, Thời Chung vốn không nói gì, trong mắt cũng rất bình tĩnh, thỉnh thoảng còn nhìn về ống kính khác một cái, nhưng vẻ mặt lại đột trầm xuống. Lúc này lại đang bị một phóng viên hỏi về xì căng đan với Phương Vi Vi, ánh mắt của anh nhất thời độc ác, ký giả còn đang chuẩn bị hỏi tiếp thì đã bị anh đấm một quyền.

Ký giả đương nhiên không ngại chuyện lớn, còn công bố muốn kiểm tra thương tích, truy cứu trách nhiệm của Thời Chung trước pháp luật.

“Tại sao anh lại không kiên nhẫn thế?” Nhậm Tu Đồ rất bất đắc dĩ.

Thời Chung vừa dán băng lên miệng vết thương trên trán cô, vừa thuận miệng đáp: “Anh nhìn thấy em bị đung, còn bị té, nếu không chạy tới, anh sợ sẽ gây ra sự cố giẫm đạp mất, anh làm sao mà bình tĩnh được?”

Nhậm Tu Đồ cười. Cuối cùng trong khổ cực cũng có thể nếm chút ngọt ngào của cuộc sống tân hôn, cô không cười sao được?

Thời Chung bị ảnh hưởng bởi cô, cũng không nhin được mà nhếch miệng, nhưng vừa nghĩ tới đại sảnh hỗn loạn, cố ý sùng mặt lên: “Em còn có mặt mũi mà cười à? Sau này đừng đến công ty anh nữa, biết chưa?”

Nhậm Tu Đồ đang muốn trả lời thì điện thoại vang lên. Là điện thoại của Tôn Dao.

Mấy ngày nay, Tầm Tầm được nghỉ hè nên được giao cho Tôn Dao chăm sóc, Nhậm Tư Đồ vừa thấy điện thoại gọi tới liền vội vàng nghe, còn tưởng rằng Tầm Tầm xảy ra chuyện gì.

Không ngờ điện thoại vừa thông, Tôn Dao lại hỏi: “Chuyện gì xảy ra thế? Chồng cậu lại lên trang đầu rồi.”

Nhậm Tư Đồ đang cẩn thận nhìn Thời Chung Mặc xử lý vết thương trên đầu gối cho cô, mặc dù ở góc độ này chỉ có thể nhìn thấy đỉnh đầu của anh, nhưng hoàn toàn có thể tưởng tượng ra được vẻ mặt của anh có nhiều thương yêu thế nào cái này đã trở thành động lực để cô mỉm cười đối mặt mỗi ngày, “Cứ coi như không thấy đi” giọng của cô coi như vui vẻ, “Tại sao cậu lại đặc biệt gọi điện thoại tới hỏi chuyện này thế?”

“Danh tiếng của chồng cậu đã sớm thôi rồi, mình gọi tới không phải là để an ủi anh ta đâu. Mình muốn cậu mau xem tin giải trí đi. Tin của chồng cậu đang ở trên đó đấy.”

“ ... ”

“Có nhìn thấy cái chỗ 'minh tinh bị vứt bỏ, chàng công tử đổi khẩu vị nữ sinh' không?”

Nhậm Tư Đồ tìm từ trên website hai lần cũng không thấy: “Không.”

Tôn Dao tính tình nóng nảy, không đợi được khăn cấp tuyên bố: “Ai được rồi được rồi, mình nói thẳng cho cậu biết thì hơn có chuyện mới rồi, không ngờ Thẩm Thẩm có thể kéo Tưởng Lệnh Thần ào chuyện này đây!”